28/02/2020

Ποιμαντορική εγκύκλιος για την Μεγάλη Σαρακοστή

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καλαβρύτων και Αιγιαλείας

Παραθέτουμε την ποιμαντορική εγκύκλιο της Ιεράς Μητροπόλεως Καλαβρύτων και Αιγιαλείας ενόψει της Μεγάλης Τεσσαρακοστής στην οποία εισερχόμαστε:

Ἀ-γα-πη-τοί μου πα-τέ-ρες καί- ἀ-δελ-φοί, παι-διά μου ἐν -Κυ-ρί-ῳ- ἀ-γα-πη-τά,

Μέ τή χάρη τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ ἀξιωθήκαμε νά φθάσουμε διά μία ἀκόμη φορά στήν ἔναρξη τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τῆς πλέον κατανυκτικῆς περιόδου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐνιαυτοῦ· τοῦ εὐλογημένου καιροῦ πού ἐπέλεξε ἡ Ἐκκλησία διά νά μᾶς προσκαλέσει νά ἀγωνιστοῦμε τό «στάδιον τῶν ἀρετῶν», καί μέσα ἀπό τόν ἀσκητικό μας ἀγῶνα, διά τῆς νηστείας, τῆς μετανοίας καί τῆς ταπεινοφροσύνης, νά φθάσουμε στήν «ἁγία Ἀνάσταση, πού καταλάμπει ἀφθαρσία στόν κόσμο».
Εἶναι αὐτός ἀκριβῶς ὁ καιρός, ἡ εὐκαιρία δηλαδή, ὅπου καλούμαστε ὅλοι νά

ἀντιταχθοῦμε στήν ἀλογία, τήν παραφροσύνη πού ἐκπηγάζει ἀπό τό ἐκπεσόν φρόνημά μας, ἀπό τή φλύαρη καί δαιμονική τάση μας νά ἀπομακρυνόμαστε ἀπό Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐκένωσε ἑαυτόν καί μᾶς ἐλευθέρωσε «ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ» μέ τό σωτήριο πάθος Του, καί νά ἀρνηθοῦμε τήν ἁμαρτία πού γεννᾶ ἀσθένεια, ἀπόγνωση καί τελικά τό θάνατο.

Ἄς μήν ξεχνοῦμε ὅτι ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή στήν ὀρθόδοξη πατερική μας παράδοση σηματοδοτεῖ μέ τόν πιό διαυγῆ τρόπο τόν ἀγῶνα τῆς ψυχῆς μας διά τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. «**Τό στάδιον τῶν ἀρετῶν**» πού ἀνοίγει σήμερα δέν συνιστᾷ κάποια ἀπροσδιόριστη, νεφελώδη, ὑπερκόσμια ἐντόπιση πέραν τῶν ἀντιλήψεών μας, δέν εἶναι κάποιος ὑπερβατικός χῶρος ἀπρόσιτος στήν ἀνθρώπινη δυνατότητα, ἀλλά βρίσκεται μέσα μας, στήν καρδιά μας. Ἐδῶ, στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, στό κέντρο τῆς νοερᾶς προσευχῆς κατά τούς Νηπτικούς Πατέρες, δίνονται οἱ πνευματικές μάχες· ἐδῶ διεξάγεται ὁ ἀγῶνας τῆς σωτηρίας μας. Ἐδῶ, ὁ πειρασμός τῆς αὐτοδικαίωσης, τό βδέλυγμα τῆς ἐπαναστάσεως ἐνάντια στό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀνθίσταται στόν πόθο τῆς ψυχῆς διά τήν ἐπιστροφή της στήν προπτωτική καθαρότητα. Σέ αὐτή τή μάχη, ἡ Ἐκκλησία, συμπυκνώνοντας τήν πνευματική ἐμπειρία αἰώνων, μᾶς ἔχει ἐφοδιάσει μέ τά κατάλληλα ὅπλα: μέ τήν «**πάνσεπτον ἐγκράτειαν**», μέ «**τάς ἀκτῖνας τῶν ἁγίων ἐντολῶν, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν**», μέ τήν «**λαμπρότητα τῆς ἀγάπης**», μέ «**τήν ἀστραπήν τῆς προσευχῆς**», μέ «**τήν καθαρότητα τῆς ἁγνείας**», μέ «**τήν ἰσχύν τῆς εὐανδρείας**» (Κάθισμα ἀπό τόν Ὄρθρο τῆς Δευτέρας τῆς Α΄ ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν).

Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγάπητά,

Στήν ἐποχή μας, ἐποχή ἄκρατου ἀτομισμοῦ καί καθολικῆς ἀλλοτρίωσης, πλήρους ἀκηδίας καί ἐμμονικῆς ἀφασίας, παγερῆς μοναξιᾶς καί ἄχαρης ἀλογίας, δαιμονικοῦ χάους καί παρακμῆς, τό ἀσκητικό πνεῦμα τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἀποκτᾷ τεράστια σημασία. Μᾶς ἐπαναφέρει στήν καταλλαγή, τήν ἀνακαίνιση, προτείνει τήν ἐπιστροφή στόν ἔσω ἄνθρωπο, μᾶς ὁδηγεῖ στήν ἐπίγνωση, στό «**δώρησαί μοι τοῦ ὁρᾶν τά ἐμά πταίσματα, καί μή κατακρίνειν τόν ἀδελφόν μου**» σύμφωνα μέ τήν εὐχή τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, πού βρίσκει τήν ἐπίκαιρη ἐφαρμογή της ἰδιαίτερα κατά τή διάρκεια τῆς κατανυκτικῆς αὐτῆς περιόδου.

Σκοπός τῆς κατανυκτικῆς καί ψυχωφελοῦς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς εἶναι ἡ μεταμόρφωση τῆς βιοτῆς μας καί ὁ ἐπαναπροσδιορισμός τοῦ περιεχομένου τῆς μετανοίας μας, ὥστε, διά «**τῆς σωφροσύνης, τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς ὑπομονῆς καί τῆς ἀγάπης**» νά προετοιμαστοῦμε διά τή μέθεξη στήν ἔγερση τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου.

Καί τοῦτο γιατί ἡ αὐθεντικότητα τῆς χριστιανικῆς μας ζωῆς ἀναβρύει ἀπό τόν Σταυρό, ἀποκτᾶται μέ διηνεκῆ, ἐπίπονη προσπάθεια καί συντριβή ψυχῆς, συντηρεῖται μέ τήν ἀκλινῆ πίστη μας πρός τόν Ἅγιο Θεό καί κορυφώνεται στήν Ἀνάσταση.

«**Τά πάθη νεκρώσωμεν, δι' ἐγκρατείας, τό πνεῦμα ζωώσωμεν, δι' ἐνθέων πράξεων, ὅπως ὀψώμεθα, Πάθος Χριστοῦ τό σεπτόν καθαρωτάτῳ νοΐ**». Ἄς ἀπονεκρώσουμε τά πάθη μέ τήν ἐγκράτεια, ἄς ζωντανέψουμε τό πνεῦμα μέ ἔνθεες πράξεις διά νά δοῦμε μέ καθαρώτατο νοῦ τό σεπτό πάθος τοῦ Χριστοῦ (Ἀπό τόν Κανόνα τοῦ Ὄρθρου τῆς Δευτέρας πρό τῶν Βαΐων).